

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

מועד קטן-מי שהפך		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אין לוקחין בתים, עבדים ובהמה אלא לצורך המועד, או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל.											■
שכר פעולה שאין לו מה יאכל מהו?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:										⚡
או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל.	אמר ליה: [רב נחמן] תנינא:										⚡
לא תוויי מאי - לאו לא תוויי שכר פעולה?											⚡
לא, פרושי קא מפרש.	אמר ליה: [רבא]										⚡
אין כותבין שטרי חוב במועד, ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל - הרי זה יכתוב.	איתיביה אביי:										⚡
שאין לו מה יאכל לא תוויי מאי - לאו לא תוויי שכר פעולה?											⚡
שמע מינה.											■
שלוש אומניות עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות: החייטין, והספרין, והכובסין. החייטין - שכן הדין תופר כדרכו בחולו של מועד, הספרין והכובסין - שכן הבאין ממדינת הים והיוצא מבית האסורין מותרין לספר ולכבס בחולו של מועד.	מותיב רב ששת: והכמים אומרים:										⚡
ואי סלקא דעתך שכר פעולה שאין לו מה יאכל שרי - כל מלאכות גמי לישתרו, דהא איכא שכר פעולה שאין לו מה יאכל											⚡
אלא מעתה, בנין לישתרי, שכן כותל הגוהה לרשות הרבים - סותר ובונה כדרכו מפני הסכנה,	מתקיף לה רב פפא:										⚡
אלא מעתה, לבלר לישתרי, שכן כותבין קידושי נשים גיטין ושוברין	מתקיף לה רבינא:										⚡
מועד ארבעה עשר קא רמי? מועד - משום טירחא הוא, ובמקום פסידא - שרו רבנן. ארבעה עשר - משום צורך יום טוב הוא, מידי דצורך יום טוב - שרו רבנן, מידי דלאו צורך יום טוב - לא שרו רבנן.	אלא אמר רב אשי:										!
אין מפנין מבית לבית, אבל מפנה הוא לחצרו.											■
אין מביאין כלים מבית האומן, אם חושש להם - מפני לחצר אחרת.											■
והאמרת רישא אין מפנין כלל											⚡
סיפא אתאן לבית שבחצר.	אביי:										!
ואין מביאין כלים מבית האומן.											■
בדיק לן רבא:	רב פפא:										○
אין מביאין כלים מבית האומן.	[רבא] תנן:										⚡
מוליכין ומביאין כלים מבית האומן ואף על פי שאינן לצורך המועד	ורמינהו:										⚡
כאן - בארבעה עשר, כאן - בחולו של מועד.	ושנינן ליה:										!
איבעית אימא: הא והא בחולו של מועד - כאן - במאמינו, כאן - בשאינו מאמינו.											!
מביאין כלים מבית האומן כגון כד מבית הכדר, וכוס מבית הזוגג, אבל לא צמר מבית הצבע, ולא כלים מבית האומן, ואם אין לו מה יאכל - נותן לו שכרו, ומניחו אצלו. ואם אינו מאמינו - מניחו בבית הסמוך לו, ואם חושש להם שמא יגנבו - מביאן בצנעה בתוך ביתו.	והתניא:										!
תרצת מביאין, מוליכין - קשיא											⚡
אין מביאין	דקתני:										⚡
וכל שכן שאין מוליכין											⚡
אלא: מחזורתא כדשניין מעיקרא.											!
מחפין את הקציעות בקש	[ת"ק]										◆
אף מעבין.	רבי יהודה:										◆
מוכרי פירות, כסות וכלים - מוכרים בצנעה לצורך המועד.	[ת"ק]										◆

statement-מימרא ■ **disputants-חולקים** ◆
challenge-קושיא ⚡ **central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה** ◊
question-שאלה ^ **insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת** <
answer-תירוץ ! **מעשה-story** O
proof-ראיה ■ **key-מקרא:**

Talmud Navigator

מועד קטן-מי שהפך		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
הציידין והדשושות והגרסות - עושין בצנעה לצורך המועד.	[ת"ק]									◆	■
הם החמירו על עצמן.	רבי יוסי:									◆	■
פליגי בה רבי חייא בר אבא ורבי אסי, ותרוייהו משמיה דחזקיה ורבי יוחנן.										■	
מחפין - אקלושי, מעבין - אסמוכי.	חד: [רבי חייא בר אבא/ רבי אסי]									◆	■
וחד אמר: מחפין - בין אקלושי בין אסמוכי, מעבין - עושה אותו כמין כרי.	וחד: [רבי חייא בר אבא/ רבי אסי]									◆	■
מעבין - עושה אותו כמין כרי, דברי רבי יהודה.	תניא נמי הכי:									■	◊
מוכרי פירות כסות וכלים מוכרין בצנעה וכו'.										■	<
הן החמירו על עצמן - דלא הוו עבדי כלל, או דלמא: דהוו עבדי בצנעה?	איבעיא להו:									^	◊
מוכרי פירות כסות וכלים מוכרין בצנעה לצורך המועד	תא שמע: [ת"ק]									◆	■
תגרי טבריא הן החמירו על עצמן שלא יהו מוכרין כל עיקר.	רבי יוסי:									◆	■
צדי חיות ועופות ודגים צדין בצנעה לצורך המועד	[ת"ק]									◆	■
צדי עכו הן החמירו על עצמן שלא יהו צדין כל עיקר.	רבי יוסי:									◆	■
דשושי חילקא טרגיס וטיסני דוששין בצנעה לצורך המועד	[ת"ק]									◆	■
דשושי ציפורי הן החמירו על עצמן שלא יהו דוששין כל עיקר.	רבי יוסי:									◆	■
חילקא - חדא לתרתי, טרגיס - חדא לתלת, טיסני - חדא לארבעה.	אביי:									◆	■
כונתא.	כי אתא רב דימי:									◆	■
חילקא טרגיס וטיסני - טמאין בכל מקום.	מיתבי:									■	⚡
בשלמא למאן דאמר חדא לתרתי לתלת ולארבעה - משום הכי טמאין בכל מקום, דאתכשור, אלא למאן דאמר כונתא - אמאי טמאין בכל מקום? הא לא איתכשור										⚡	
כגון דמיקלפן, דאי לאו דשרא להו במיא - לא הוה מיקלפא. ואמאי קרי ליה חילקא - דשקל חלקיהו.										!	◊
הנודר מן הדגן אסור אף בפול המצרי יבש, ומותר בלח, ומותר באורז, בחילקא וטרגיס וטיסני.	מיתבי:									■	⚡
בשלמא למאן דאמר חדא לתרתי חדא לתלת וחדא לארבעה - שפיר, דנפקו להו מתורת דגן. אלא למאן דאמר כונתא - דגן מעליא הוא										⚡	
קשיא.										■	◊
רב הונא שרא להו להנהו כרופייתא למיזל לזבוני כי אורחיהו בשוקא.	[רב הונא]									■	◊
חנות פתוחה לסטיו - פותח ונועל כדרכו, פתוחה לרשות הרבים - פותח אחת ונועל אחת, וערב יום טוב האחרון של חג - מוציא, ומעטר את שוקי העיר בפירות בשביל כבוד יום טוב האחרון.	איתיביה רב כהנא:									■	⚡
מפני כבוד יום טוב האחרון - אין, שלא מפני כבוד יום טוב - לא										⚡	
לא קשיא: הא - בפירי, הא - בתבלין.										!	◊
הדרן עלך מי שהפך.											

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואלו מגלחין במועד: הבא ממדינת הים, ומבית השביה, והיוצא מבית האסורין, והמנודה שהתירו לו חכמים, וכן מי שנשאל לחכם והותר, והנזיר והמצורע מטומאתו לטהרתו.													■
ואלו מכבסין במועד: הבא ממדינת הים ומבית השביה, והיוצא מבית האסורין ומנודה שהתירו לו חכמים, וכן מי שנשאל לחכם והותר. מטפחות הידים, ומטפחות הספרים, ומטפחות הספג, הזבין והזבות והנדות והיולדות, וכל העולין מטומאה לטהרה - הרי אלו מותרין.													■
ושאר כל אדם אסורין.													■
ושאר כל אדם מאי טעמא אסורין?													^ ◊
אנשי משמר ואנשי מעמד אסורין לספר ולכבס, ובחמישי מותרין, מפני כבוד השבת.		כדתנן:											! ◊
מאי טעמא - כדי שלא יכנסו למשמרתן כשהן מנוולין.		ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי אלעזר:											! ◊
הכא נמי: כדי שלא יכנסו לרגל כשהן מנוולין.													!
אבדה לו אבידה ערב הרגל, כיון דאניס - מותר, או דלמא: כיון דלא מוכחא מילתא - לא?		בעי רבי זירא:											^ ◊
יאמרו: כל הסריקין אסורין סריקי בייתוס מותרין?		אביי:											! ◊
ולטעמיך													ז
כל מי שאין לו אלא חלוק אחד - מותר לכבסו בחולו של מועד		הא דאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:											■ ז ◊
התם נמי: יאמרו כל הסריקין אסורין סריקי בייתוס מותרין													ז
איזוורו מוכיח עליו.		הא אתמר עלה, אמר מר בר רב אשי:											! ◊
אומן שאבדה לו אבידה ערב הרגל מהו? כיון דאומן הוא - מוכחא מילתא, או דלמא: כיון דלא מוכחא מילתא כי הנך - לא?		רב אשי מתני: בעי רבי זירא:											^ ◊
תיקו.													■ ◊
ממדינת הים.		[חכמים]											◆ ■ <
מתניתין דלא כרבי יהודה													■
הבא ממדינת הים - לא יגלח, מפני שיצא שלא ברשות.		דתניא, רבי יהודה:											◆ ■ ◊
לשוט - דברי הכל אסור, למזונות - דברי הכל מותר, לא נחלקו אלא להרויחא:		רבא:											■ ◊
מדמי ליה כלשוט		מר: [רבי יהודה]											◆ ■ ■
מדמי ליה כלמזונות.		ומר: [חכמים]											◆ ■ ■
נראין דברי רבי יהודה כשיצא שלא ברשות, ודברי חכמים כשיצא ברשות.		מיתבי, אמר רבי:											■ ז ◊
מאי שלא ברשות?													^ ז ◊
אילימא לשוט													!
והאמרת דברי הכל אסור.													ז
ואלא למזונות													!
והאמרת דברי הכל מותר													ז
אלא פשיטא - להרויחא													! ◊
נראין דברי חכמים כשיצא ברשות.		אימא סיפא:											■ ז ◊
מאי ברשות?													^ ז ◊
אילימא למזונות													!

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא אמרת דברי הכל מותר													ז
ואלא להרויחא													!
והא אמרת נראין דברי רבי יהודה בהא													ז
הכי קאמר: נראין דברי רבי יהודה לרבנן כשיצא שלא ברשות, ומאי ניהו - לשוט, שאפילו חכמים לא נחלקו עליו אלא להרויחא, אבל לשוט - מודו ליה. ונראין דברי רבנן לרבי יהודה כשיצא ברשות, ומאי ניהו - למזונות, שאפילו רבי יהודה לא נחלק עליהם אלא להרויחא, אבל למזונות - מודה להו.													!
קטן הנולד במועד - מותר לגלח במועד, שאין לך בית האסורין גדול מזה.	שמואל:												■
במועד - אין, מעיקרא - לא													■
כל אלו שאמרו מותר לגלח במועד - מותר לגלח בימי אבלו.	מתיב רבי פנחס:												■
הא אסור לגלח במועד - אסור לגלח בימי אבלו.													■
ואי אמרת קטן אית ביה פלוגתא - נמצאת אבילות נוהגת בקטן.													■
מקרעין לקטן מפני עגמת נפש	והתניא:												■
מי קתני הא אסורין? דלמא: יש מהן אסור, ויש מהן מותר.	רב אשי:												!
קטן מותר לגלחו במועד, לא שנא נולד במועד ולא שנא נולד מעיקרא.	אמימר, ואי תימא רב שישא בריה דרב אידי, מתני הכי: אמר שמואל:												■
כל אלו שאמרו מותר לגלח במועד - מותר לגלח בימי אבלו	רב פנחס: אף אנן נמי תנינא:												■
הא אסורין לגלח במועד - אסורין לגלח בימי אבלו.													■
אי אמרת קטן אסור - נמצאת אבילות נוהגת בקטן.													■
מקרעין לקטן מפני עגמת נפש.	ותניא:												■
מי קתני הא אסורין? דלמא יש מהן אסור ויש מהן מותר.	רב אשי:												ז
אבל אינו נוהג אבילותו ברגל, שנאמר (דברים ט"ז) ושמתח בחגך. אי אבילות דמיקרא הוא - אתי עשה דרבים, ודחי עשה דיחיד. ואי אבילות דהשתא הוא - לא אתי עשה דיחיד ודחי עשה דרבים.													■
מנודה, מהו שינהוג נידויו ברגל?													^
דנין דיני נפשות, ודיני מכות, ודיני ממונות. ואי לא ציית דינא - משמתינן ליה.	רב יוסף: תא שמע:												!
ואי סלקא דעתך אינו נוהג נידויו ברגל - משומת ואתי מעיקרא - אתי רגל דחי ליה, השתא משמתינן ליה אנן?													!
ודלמא לעיוני בדיניה, דאי לא תימא הכי - דיני נפשות דקתני, הכי נמי דקטלין ליה? והא קא מימנעי משמחת יום טוב.	אמר ליה אביי:												ז
מנין לסנהדרין שהרגו את הנפש שאין טועמין כל אותו היום - תלמוד לומר (ויקרא י"ט) לא תאכלו על הדם.	דתניא, רבי עקיבא:												ז
אלא - לעיוני בדיניה, הכא נמי - לעיוני בדיניה.													ז
אם כן נמצאת מענה את דינן	אמר ליה: [רב יוסף]												!
אתו מצפרא ומעיני בדיניה, ועיילי ואכלי ושתו כולי יומא, והדר אתו בשקיעת החמה וגמרינן לדיניה, וקטלו ליה.	[רב יוסף]												!
ומנודה שהתירו לו חכמים.	אביי, תא שמע:												■
מי קתני שהתירוהו חכמים? שהתירו לו חכמים קתני, דאזל ופייסיה לבעל דיניה, ואתי קמי דרבנן, ושרו ליה.	רבא:												!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מצורע מהו שינהיג צרעתו ברגל?													יד: ◊
והנזיר והמצורע מטומאתו לטהרתו.	אביי, תא שמע:												יד: ◊
הא בימי טומאתו - נהיג.													יד: ◊
לא מיבעיא קאמר' לא מיבעיא בימי טומאתו דלא נהיג, אבל לטהרתו - ניגזור שמא ישעה קרבנותיו, קמשמע לן.													יד: ◊
(ויקרא י"ג) והצרוע - לרבות כהן גדול.	רבא, תא שמע:												יד: ◊
והא כהן גדול, דכל השנה כרגל לכולי עלמא דמי													יד: ◊
כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל.	דתנן:												יד: ◊
שמע מינה: נוהג צרעתו ברגל, שמע מינה.													יד: ◊
אבל אסור בתספורת, מדקאמר להו רחמנא לבני אהרן (ויקרא י') ראשיכם אל תפרעו - מכלל דכולי עלמא אסור.													יד: ◊
מנודין ומצורעין מה הן בתספורת?													טו: ◊
מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס.	תא שמע:												טו: ◊
מנודה שמת - בית דין סוקלין את ארונו													טו: ◊
לא שיעמידו עליו גל אבנים כגלו של עכן, אלא: בית דין שולחין ומניחין אבן גדולה על ארונו. ללמדך שכל המתנדה ומת בנידויו בית דין סוקלין את ארונו.	רבי יהודה:												טו: ◊
אבל חייב בעטיפת הראש, מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) ולא תעטה על שפם - מכלל דכולי עלמא מיחייבי.													טו: ◊
מנודה מהו בעטיפת הראש?													טו: ◊
והן מתעטפין ויושבין כמנודין וכאבלים עד שירחמו עליהם מן השמים.	רב יוסף: תא שמע:												טו: ◊
דלמא מנודה לשמים שאני, דחמיר.	אמר ליה אביי:												טו: ◊
מצורע מהו בעטיפת הראש?													טו: ◊
(ויקרא י"ג) ועל שפם יעטה - מכלל שחייב בעטיפת הראש, שמע מינה.	תא שמע:												טו: ◊
אבל אסור להניח תפילין, מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) פארך חבוש עליך - מכלל דכולי עלמא אסור.													טו: ◊
מנודה מהו בתפילין?													טו: ◊
תיקו.													טו: ◊
מצורע מהו בתפילין?													טו: ◊
(ויקרא י"ג) והצרוע - לרבות כהן גדול, בגדיו יהיו פרמים - שיהו מקורעים, (ויקרא י"ג) וראשו יהיה פרוע - אין פריעה אלא גידול שער, דברי רבי אליעזר.	תא שמע: [רבי אליעזר]												טו: ◊
נאמרה הוייה בראש ונאמרה הוייה בבגד, מה הוייה - האמורה בבגד - דבר שחוזן מגופו, אף הוייה בראש - דבר שחוזן מגופו. מאי לאו - אתפילין?	רבי עקיבא:												טו: ◊
לא, אכומתא וסודרא.	רב פפא:												טו: ◊
אבל אסור בשאילת שלום, דקאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) האנק דם													טו: ◊
מנודה מהו בשאילת שלום?													טו: ◊
ובשאילת שלום שבין אדם לחבירו כבני אדם הנוזפין למקום.	רב יוסף: תא שמע:												טו: ◊
דלמא מנודה לשמים שאני, דחמיר.	אמר ליה אביי:												טו: ◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מצורע מהו בשאילת שלום?											▲	◊	
ועל שפם יעטה - שיהו שפתותיו מדובקות זו בזו, שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בשאילת שלום, שמע מינה.	תא שמע:										■	!	◊
וניפשוט מינה למנודה											⚡		
מי קתני שאסור? שיהא כמנודה וכאבל קתני - במילי אחרנייתא, ואסור נמי בשאילת שלום.	רב אחא בר פנחס משמיה דרב יוסף:										!		
אבל אסור בדברי תורה, מדקאמר רחמנא ליחזקאל דם.											■	◊	
מנודה מהו בדברי תורה?											▲	◊	
מנודה - שונה ושונין לו, נשכר ונשכרין לו. מוחרם - לא שונה ולא שונין לו, לא נשכר ולא נשכרין לו, אבל שונה הוא לעצמו שלא יפסיק את למודו. ועושה לו חנות קטנה בשביל פרנסתו.	רב יוסף, תא שמע:										■	!	◊
זבוני מיא בפקתא דערבות.	ואמר רב:										■	!	
שמע מינה.											!	◊	
מצורע מהו בדברי תורה?											▲	◊	
תא שמע: (דברים ד') והודעתם לבניך ולבני בניך יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב, מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיעה - מכאן אמרו: הזבין והמצורעין ובוועלי נדות מותרין לקרות בתורה											■	!	◊
אבל אסור בתכבוסת, דכתיב (שמואל ב' י"ד) וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא ולבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת על מת.												■	◊
מנודין ומצורעין מה הן בתכבוסת?											▲	◊	
מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס.	תא שמע:										■	!	◊
שמע מינה.											!		
אבל חייב בקריעה דקאמר להו רחמנא לבני אהרן (ויקרא י') לא תפרמו - מכלל דכולי עלמא מיחייבי.											■	◊	
מנודה מהו בקריעה?											▲	◊	
תיקו.											!	◊	
מצורע מהו בקריעה?											▲	◊	
(ויקרא י"ג) בגדיו יהיו פרמים - שיהו מקורעין, שמע מינה.	תא שמע:										■	!	◊
אבל חייב בכפיית המטה											■	◊	
דמות דיוקני נתתי בהן, ובעונותיהם הפכתיה - כפו מטותיהן עליה.	דתני בר קפרא:										■	■	◊
מנודה ומצורע מה הן בכפיית המטה?											▲	◊	
תיקו.											!	◊	
אבל אסור בעשיית מלאכה, דכתיב (עמוס ח') והפכתי חגיכם לאבל מה חג אסור במלאכה - אף אבל אסור במלאכה.												■	◊
מנודה מהו בעשיית מלאכה?											▲	◊	
כשאמרו אסור בעשיית מלאכה - לא אמרו אלא ביום, אבל בלילה מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל.	רב יוסף, תא שמע:										■	!	◊
מאי לאו - אכולהו?											!		
לא, אשארא.											⚡	◊	
מנודה שונה ושונין לו, נשכר ונשכרין לו.	תא שמע:										■	!	◊
שמע מינה.											!		

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראיה-proof</p>
---	--

מועד קטן-ואלו מגלחין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
מצורע מהו בעשיית מלאכה?												^	◇
תיקו.												!	◇
אבל אסור ברחיצה, דכתיב (שמואל ב' י"ד) ואל תסוכי שמן, ורחיצה בכלל סיכה.												■	◇
מנודה מהו ברחיצה?												^	◇
כשאמרו אסור ברחיצה - לא אמרו אלא כל גופו, אבל פניו ידיו ורגליו - מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל.	רב יוסף, תא שמע:											!	◇
מאי לאו אכולהו?												!	
לא, אשאר.												‡	◇
מצורע מהו ברחיצה?												^	◇
תיקו.												!	◇
אבל אסור בנעילת הסנדל, מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) ונעליך תשים ברגליך - מכלל דכולי עלמא אסור.												■	◇
מנודה מהו בנעילת הסנדל?												^	◇
כשאמרו אסור בנעילת הסנדל - לא אמרו אלא בעיר, אבל בדרך - מותר. הא כיצד? יצא לדרך - נועל, נכנס לעיר - חולץ, וכן אתה מוצא במנודה ובאבל.	רב יוסף, תא שמע:											!	◇
מאי לאו אכולהו?												!	
לא, אשאר.												‡	◇
מצורע מהו בנעילת הסנדל?												^	◇
תיקו.												!	◇
אבל אסור בתשמיש המטה, דכתיב (שמואל ב' י"ב) וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא אליה - מכלל דמעיקרא אסור.												■	◇
מנודה מהו בתשמיש המטה?												^	◇
כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו, ושימשו מטותיהן.	רב יוסף, תא שמע:											!	◇
ודלמא מנודה לשמים שאני, דקיל?	אמר ליה אביי:											‡	◇
קיל? והא אמרת חמיך												‡	
ספוקי מספקא ליה, זיל הכא - קמדחי ליה, וזיל הכא - קמדחי ליה.												!	
מצורע מהו בתשמיש המטה?												^	◇
(ויקרא י"ד) וישב מחוץ לאהלו - שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בתשמיש המטה. ואין אהלו אלא אשתו, שנאמר (דברים ה') לך אמר להם שובו לכם לאהליכם - שמע מינה.	תא שמע, דתניא:											!	◇
וניפשוט נמי למנודה												‡	
מ קתני שאסור? שיהא כמנודה וכאבל - במילי אחרנייתא, ואסור נמי בתשמיש המטה.	רב הונא בריה דרב פנחס משמיה דרב יוסף:											!	◇
אבל אינו משלח קרבנותיו												■	◇
שלמים - בזמן שהוא שלם, ולא בזמן שהוא אונן.	דתניא, רבי שמעון:											■	◇
מנודה מהו שישלח קרבנותיו?												^	◇
כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו, ושלחו קרבנותיהן.	רב יוסף, תא שמע:											!	◇
ודלמא מנודה לשמים שאני, דקיל?	אמר ליה אביי:											‡	◇

statement-מימרא ■ **disputants-חולקים** ◆
challenge-קושיא ⚡ **central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה** ◊
question-שאלה ^ **insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת** <
answer-תירוץ ! **מעשה-story** O
proof-ראיה ■ **key-מקרא:**

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קיל? והאמרת חמיך										ז		טו:
ספוקי מספקא ליה, ומדחי ליה.										!		טז:
מצורע מהו שישלח קרבנותיו?											^	טז:
(יחזקאל מ"ד) ואחרי טהרתו - אחר פרישתו מן המת, שבעת ימים יספרו לו - אלו שבעת ימי ספירו, (יחזקאל מ"ד) וביום באו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו זו עשירית האיפה שלו, דברי רבי יהודה.	תא שמע, דתניא: [רבי יהודה]										!	טז:
(יחזקאל מ"ד) בבאו יקריב - בזמן שראוי לביאה ראוי להקרבה, בזמן שאינו ראוי לביאה - אינו ראוי להקרבה.	רבי שמעון:										!	טז:
מגלן דמשדרין שליחא דבי דינא, ומזמנין ליה לדינא	רבא:										^	טז:
דכתיב (במדבר ט"ז) וישלח משה לקרא לדתן ולאבירם בני אליאב.											!	טז:
ומגלן דמזמנין לדינא											^	טז:
דכתיב (במדבר ט"ז) ויאמר משה אל קרח אתה וכל עדתך.											!	טז:
לקמי גברא רבה											^	טז:
דכתיב (במדבר ט"ז) לפני ה'											!	טז:
את ופלניא											^	טז:
דכתיב אתה והם ואהרן											!	טז:
דקבעין זימנא											^	טז:
דכתיב מחר.											!	טז:
זימנא בתר זימנא											^	טז:
דכתיב (ירמיהו מ"ו) קראו שם פרעה מלך מצרים שאון העביר המועד.											!	טז:
ומגלן דאי מתפקר בשליחא דבי דינא, ואתי ואמר, לא מיתחזי כלישנא בישא											^	טז:
דכתיב (במדבר ט"ז) העיני האנשים ההם תנקר.											!	טז:
ומגלן דמשמתינן											^	טז:
דכתיב (שופטים ה') אורו מרוז											!	טז:
דהכי סברא דגברא רבה											^	טז:
דכתיב אמר מלאך ה'.											!	טז:
ומגלן דמחרמינן											^	טז:
דכתיב ארו ארו											!	טז:
דאכיל ושתי בהדיה וקאי בארבע אמות דידיה											^	טז:
דכתיב יושביה.											!	טז:
ומגלן דפרטינן חטאיה בציבורא											^	טז:
דכתיב (שופטים ה') כי לא באו לעזרת ה'.											!	טז:
בארבע מאה שיפורי שמתיה ברק למרוז.	ואמר עולא:										■	טז:
גברא רבה הוה	איכא דאמרי:										■	טז:
כוכבא הוה, שנאמר (שופטים ה') מן שמים נלחמו הכוכבים.	ואיכא דאמרי:										■	טז:
ומגלן דמפקרינן נכסיה											^	טז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דכתיב (עזרא י') וכל אשר לא יבוא לשלשת הימים כעצת השרים והזקנים יחרם כל רכושו והוא יבדל מקהל הגולה.											!	◇	טז.
ומגלן דנצינן ולייטינן ומחינן ותלשינן שיער ומשבעינן											^	◇	טז.
דכתיב (נחמיה י"ג) ואריב עמם ואקללם ואכה מהם אנשים ואמרטם ואשביעם.											!	◇	טז.
ומגלן דכפתין ואסרינן ועבדינן הרדפה											^	◇	טז.
דכתיב (עזרא ז') הן למות הן לשרושי הן לענש נכסין ולאסורין.											!	◇	טז.
מאי לשרושי?											^		טז.
הרדפה.	אדא מרי אמר נחמיה בר ברוך אמר רב חייא בר אבין אמר רב יהודה:										!	◇	טז.
מאי הרדפה?											^		טז.
מנדין לאלתר, ושונין לאחר שלשים, ומחרימין לאחר ששים.	רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב:										!	◇	טז.
מתרין ביה שני וחמישי ושני. הני מילי - לממונא, אבל לאפקירותא - לאלתר.	אמר ליה רב הונא בר חיננא: הכי אמר רב חסדא:										■	◇	טז.
ההוא טבחה דאיתפקר ברב טובי בר מתנה, אימנו עליה אבבי ורבא ושמתוהו. לסוף אזל פייסיה לבעל דיניה.											○	◇	טז.
היכי ליעביד? לישרי ליה - לא חל שמתא עליה תלתין יומין, לא לישרי ליה - קא בעו רבנן למיעל אבוי:											^		טז.
מידי שמיע לך בהא?	אמר ליה לרב אידי בר אבין:										^		טז.
טוט אסר, וטוט שרי.	אמר ליה: הכי אמר רב תחליפא בר אבימי אמר שמואל:										■ !	◇	טז.
הני מילי - לממונא, אבל לאפקירותא - עד דחיילא שמתא עליה תלתין יומין.	אמר ליה: [אבין]										¿	◇	טז.
הני בי תלתא דשמיתו - לא אתו תלתא אחריני ושרו ליה.	אלמא קסבר אבוי:										■	◇	טז.
הני בי תלתא דשמיתו, מהו למיתי תלתא אחריני ושרו ליה?	דאיבעיא להו:										^	◇	טז.
מנודה לרב - מנודה לתלמיד, מנודה לתלמיד - אינו מנודה לרב. מנודה לעירו - מנודה לעיר אחרת מנודה לעיר אחרת - אינו מנודה לעירו. מנודה לנשיא - מנודה לכל ישראל, מנודה לכל ישראל - אינו מנודה לנשיא.	תא שמע: [ת"ק]										■ !	◇	טז.
אחד מן התלמידים שנידה ומת - חלקו אינו מופר.	רבי שמעון בן גמליאל:										■ !	◇	טז.
שמע מינה תלת שמע מינה: תלמיד שנידה לכבודו - נידויו נידוי, ושמע מינה: כל אחד ואחד מיפר חלקו, ושמע מינה: הני בי תלתא דשמיתו - לא אתו תלתא אחריני ושרו ליה.											■	◇	טז.
הלכתא, הני בי תלתא דשמיתו - אתו בי תלתא אחריני ושרו ליה.	אמימר:										■	◇	טז.
אחד מן התלמידים שנידה ומת - חלקו אינו מופר.	רב אשי לאמימר: והא תניא רבי שמעון בן גמליאל:										¿ ■	◇	טז.
מאי לאו - אינו מופר כלל?											¿		טז.
לא, עד דאתו בי תלתא אחריני ושרו ליה.											!		טז.
אין נידוי פחות משלשים יום, ואין נויפה פחות משבעה ימים. ואף על פי שאין ראיה לדבר - זכר לדבר: שנאמר (במדבר י"ב) ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים.	תנו רבנן:										■	◇	טז.
נידויו שלנו כנויפה שלהן. ונויפה דידהו שבעה	רב חסדא:										■	◇	טז.
ותו לא?											¿		טז.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והא רבי שמעון בר רבי ובר קפרא הוו יתבי וקא גרסי, קשיא להו שמעתא. אמר ליה רבי שמעון לבר קפרא: דבר זה צריך רבי. אמר ליה בר קפרא לרבי שמעון: ומה רבי אומר בדבר זה? אול אמר ליה לאבוה. איקפד. אתא בר קפרא לאיתחזווי ליה, אמר ליה: בר קפרא, איני מכירך מעולם. ידע דנקט מילתא בדעתיה, נהג נזיפותא בנפשיה תלתין יומין.												טז.
שוב, פעם אחד גזר רבי שלא ישנו לתלמידים בשוק. מאי דרש - (שיר השירים ז) חמוקי ירכיך כמו חלאים, מה ירך בסתר - אף דברי תורה בסתר.												טז.
יצא רבי חייא ושנה לשני בני אחיו בשוק, לרב ולרבה בר בר חנה. שמע רבי - איקפד. אתא רבי חייא לאיתחזווי ליה, אמר ליה: עיאי, מי קורא לך בחוץ? ידע דנקט מילתא בדעתיה, נהג נזיפותא בנפשיה תלתין יומין.												טז:
ביום תלתין שלח ליה: תא, הדר שלח ליה דלא לית.	[רבי]											טז:
מעיקרא מאי סבר ולבסוף מאי סבר?												טז:
מעיקרא סבר: מקצת היום ככולו, ולבסוף סבר: לא אמרינן מקצת היום ככולו.	[רבי]											טז:
לסוף אתא, אמר ליה: אמאי אתית? אמר ליה: דשלח לי מר דלית. והא שלחי לך דלא תיתי? - אמר ליה: זה ראיתי, וזה - לא ראיתי. קרי עליה: (משלי ט"ז) ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו.												טז:
מאי טעמא עבד מר הכי?	[רבי]											טז:
דכתיב (משלי א') חכמות בחוץ תרנה.	אמר ליה: [רבי חייא]											טז:
אם קרית - לא שנית, ואם שנית - לא שילשת, ואם שילשת - לא פירשו לך. חכמות בחוץ תרנה - כדרבא.	אמר ליה: [רבי]											טז:
כל העוסק בתורה מבפנים - תורתו מכרות עליו מבחוץ.	דאמר רבא:											טז:
והא כתיב (ישעיהו מ"ח) לא מראש בסתר דברתי												טז:
ההוא ביומי דכלה.												טז:
ורבי חייא, האי חמוקי ירכיך מאי עביד לה?												טז:
מוקי לה בצדקה ובגמילות חסדים.	[רבי חייא]											טז:
אלמא, נזיפה דידהו תלת יומין												טז:
נזיפת נשיא שאני.												טז:
ונזיפה דידן כמה הוי?												טז:
חד יומא.												טז:
כי הא דשמואל ומר עוקבא, כי הוו יתבי גרסי שמעתא - הוה יתיב מר עוקבא קמיה דשמואל ברחוק ארבע אמות, וכי הוו יתבי בדינא - הוה יתיב שמואל קמיה דמר עוקבא ברחוק ארבע אמות. והוה חייקי ליה דוכתא למר עוקבא בציפא ויתיב עילויה, כי היכי דלישתמען מיליה. כל יומא הוה מלוי ליה מר עוקבא לשמואל עד אושפיזיה, יומא חד איטריד בדיניה. הוה אזיל שמואל בתריה, כי מטא לכיניה אמר ליה: לא נהג לך? לישרי לי מר בתיגריה ידע דנקט מילתא בדעתיה, נהג נזיפותא בנפשיה חד יומא.												טז:
ההיא איתתא דהוות יתבה בשבילא, הוות פשטה כרעה וקא מניפה חושלאי, והוה חליף ואזיל צורבא מרבנן, ולא איכנעה מקמיה. אמר: כמה הציפא ההיא איתתא אתאי לקמיה דרב נחמן												טז:
אמר לה: מי שמעת שמתא מפומיה? - אמרה ליה: לא. אמר לה: זילי, נהוגי נזיפותא חד יומא בנפשיך.	[רב נחמן]											טז:
זוטרא בר טוביה הוה קפסיק סידרא קמיה דרב יהודה, כי מטא להאי פסוקא (שמואל ב' כ"ג) ואלה דברי דוד האחרונים אמר ליה: אחרונים - מכלל דאיכא ראשונים, ראשונים מאי ניהו? שתיק ולא אמר ליה ולא מידי. הדר אמר ליה: אחרונים - מכלל דאיכא ראשונים, ראשונים מאי היא? - אמר ליה: מאי דעתך, דלא ידע פירושא דהאי קרא - לאו גברא רבה הוא? ידע דנקט מילתא בדעתיה, נהג נזיפותא בנפשיה חד יומא.												טז:
ודאתן עלה, מיהא אחרונים - מכלל דאיכא ראשונים, ראשונים מאי היא?												טז:
(שמואל ב' כ"ב) וידבר דוד לה' את דברי השירה הזאת ביום הציל ה' אתו מכף כל אויביו ומכף שאול. אמר לו הקדוש ברוך הוא לדוד: דוד, שירה אתה אומר על מפלתו של שאול? אלמלי אתה שאול והוא דוד - איבדתי כמה דוד מפניו.												טז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
היינו דכתיב (תהלים ז') שגיון לדוד אשר שר לה' על דברי כוש בן ימיני. וכי כוש שמו? והלא שאול שמן אלא: מה כושי משונה בעורו - אף שאול משונה במעשיו.												◊	ז.ז.
כיוצא בדבר אתה אומר: (במדבר י"ב) על אדות האשה הכשית אשר לקח, וכי כושית שמה? והלא ציפורה שמה אלא: מה כושית משונה בעורה - אף ציפורה משונה במעשיה.												◊	ז.ז.
כיוצא בדבר אתה אומר (ירמיהו ל"ח) וישמע עבד מלך הכושי, וכי כושי שמו? והלא צדקיה שמו אלא: מה כושי משונה בעורו - אף צדקיה משונה במעשיו.												◊	ז.ז.
כיוצא בדבר אתה אומר: (עמוס ט') הלווא כבני כשיים אתם לי בני ישראל, וכי כושיים שמו? והלא ישראל שמו אלא: מה כושי משונה בעורו - אף ישראל משונין במעשיהן מכל האומות.												◊	ז.ז.
מאי דכתיב (שמואל ב' כ"ג) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הקם על - נאם דוד בן ישי, שהקים עולה של תשובה. (שמואל ב' כ"ג) אמר אלהי ישראל לי דבר צור ישראל מושל באדם צדיק מושל יראת אלהים	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◊	ז.ז.
מאי קאמר?												^	ז.ז.
הכי קאמר: אמר אלהי ישראל: לי דבר צור ישראל, אני מושל באדם, מי מושל בי - צדיק. שאני גוזר גזרה ומבטלה.	רבי אבהו:											!	ז.ז.
(שמואל ב' כ"ג) אלה שמות הגברים אשר לדוד ישב בשבת וגו',												◊	ז.ז.
מאי קאמר?												^	ז.ז.
הכי קאמר, ואלה שמות גבורותיו של דוד: יושב בשבת - בשעה שהיה יושב בשיבה לא היה יושב על גבי כרים וכסתות, אלא על גבי קרקע. דכל כמה דהוה רביה עירא היאירי קיים - הוה מתני להו לרבנן על גבי כרים וכסתות, כי נח נפשיה - הוה מתני דוד לרבנן, והוה יתיב על גבי קרקע. אמרו ליה: ליתב מר אכרים וכסתות - לא קביל עליה.	רבי אבהו:											!	ז.ז.
תחכמני - אמר רב: אמר לו הקדוש ברוך הוא, הואיל והשפלת עצמך - תהא כמוני, שאני גוזר גזרה - ואתה מבטלה.	[רב]											◊	ז.ז.
ראש השלישים - תהא ראש לשלשת אבות.												◊	ז.ז.
הוא עדינו העצני - כשהיה יושב ועוסק בתורה - היה מעדן עצמו כתולעת, ובשעה שיוצא למלחמה - היה מקשה עצמו כעץ.												◊	ז.ז.
על שמנה מאות חלל בפעם אחת - שהיה זורק חץ - ומפיל שמונה מאות חלל בפעם אחת, והיה מתאנה על מאתים. דכתיב (דברים ל"ב) איכה ירדה אחד אלף יצתה בת קול ואמרה: (מלכים א' ט"ו) רק בדבר אוריה החתי.												◊	ז.ז.
רבי תנחום בריה דרבי חייא איש כפר עכו אמר רבי יעקב בר אהא אמר רבי שמלאי, ואמרי לה אמר רבי תנחום אמר רב הונא, ואמרי לה אמר רב הונא לחודיה:												◊	ז.ז.
מנודה לרב - מנודה לתלמיד, מנודה לתלמיד - אינו מנודה לרב.	דתניא:											◊	ז.ז.
לרב הוא דינו מנודה, הא לכולי עלמא - מנודה.												◊	ז.ז.
למאי?												^	ז.ז.
אי במילי דשמיא.												!	ז.ז.
(משלי כ"א) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'												¿	ז.ז.
אלא לאו - לכבוד עצמו.												!	ז.ז.
צורבא מרבנן עביד דינא לנפשיה במילתא דפסיקא ליה.	רב יוסף:											◊	ז.ז.
ההוא צורבא מרבנן דהו סנו שומעניה.												◊	ז.ז.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היכי ליעביד? לשמתיה - צריכי ליה רבנן, לא לשמתיה - קא מיתחיל שמא דשמיא.	רב יהודה:												◊
מידי שמיע לך בהא:	אמר ליה לרבה בר בר חנה:												◊
מאי דכתב (מלאכי ב') כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא אם דומה הרב למלאך ה' - יבקשו תורה מפיו. ואם לאו - אל יבקשו תורה מפיו.	אמר ליה: [רבה בר בר חנה] הכי אמר רבי יוחנן:												◊
שמתיה רב יהודה.													○
לסוף איחלש רב יהודה, אתו רבנן לישולי ביה, ואתא איהו נמי בהדייהו. כד חזייה רב יהודה חייך אמר ליה: לא מסתייך דשמתיה לההוא גברא אלא אחוכי נמי חייך בי? אמר ליה: לאו בדידך מחייכנא אלא דכי אזלינא לההוא עלמא בדיחא דעתאי דאפילו לגברא כוותך לא חניפי ליה.													○
נח נפשיה דרב יהודה, אתא לבי מדרשא אמר להו: שרו לי													○
אמרו ליה רבנן: גברא דחשיב כרב יהודה ליכא הכא דלישרי לך, אלא זיל לגביה דרבי יהודה נשיאה דלישרי לך													○
אול לקמיה, אמר ליה לרבי אמי: פוק עיין בדיניה, אי מיבעי למישרא ליה - שרי ליה.													○
עיין רבי אמי בדיניה, סבר למישרא ליה.													○
ומה שפחה של בית רבי לא נהגו חכמים קלות ראש בנידויה שלש שנים - יהודה חבירינו על אחת כמה וכמה	עמד רבי שמואל בר נחמני על רגליו ואמר:												○
מאי דקמן דאתא האינדא האי סבא בבי מדרשא, דהא כמה שני לא אתא. שמע מינה לא מיבעי למישרא ליה.	רבי זירא:												○
לא שרא ליה.													○
נפק כי קא בכי ואזיל, אתא זיבורא וטרקיה אאמתיה, ושכיב. עיילוהו למערתא דחסידי - ולא קיבלוהו, עיילוהו למערתא דדייני - וקיבלוהו.													○
מאי טעמא?													^
דעבד כרבי אילעאי.													!
אם רואה אדם שניצרו מתגבר עליו - ילך למקום שאין מכירין אותו, וילבש שחורים ויתעטף שחורים, ויעשה מה שלבו חפץ, ואל יחלל שם שמים בפרהסיא.	דתניא, רבי אילעאי:												◊
שפחה של בית רבי מאי היא?													^
דאמתא דבי רבי חזיניה לההוא גברא דהוה מחי לבנו גדול, אמרה: ליהוי ההוא גברא בשמתא, דקעבר משום (ויקרא י"ט) ולפני עור לא תתן מכשל.													! ○
ולפני עור לא תתן מכשל - במכה לבנו גדול הכתוב מדבר.	דתניא:												! ■
ריש לקיש הוה מנטר פרדיסא, אתא ההוא גברא וקאכיל תאיני. רמא ביה קלא, ולא אשגח ביה. אמר: להוי ההוא גברא בשמתא. - אמר ליה: אדרבה, להוי ההוא גברא בשמתא אם ממון נתחייבתי לך - נידוי מי נתחייבתי לך?													○
אתא לבי מדרשא. - אמרו ליה: שלו - נידוי, שלך - אינו נידוי. - ומאי תקנתיה? - זיל לגביה דלישרי לך. - לא ידענא ליה. - אמרו ליה: זיל לגבי נשיאה דלישרי לך													○
נידוהו ואינו יודע מי נידוהו - ילך אצל נשיא, ויתיר לו נדויו.	דתניא:												■
אב בית דין שסרח - אין מנדין אותו, אלא אומר לו: (מלכים ב' י"ד) הכבד ושב בביתך. חזר וסרח - מנדין אותו, מפני חילול השם.	רב הונא: באושא התקינו:												◊ ■
ופליגא דריש לקיש.													■
תלמיד חכם שסרח - אין מנדין אותו בפרהסיא, שנאמר (הושע ד') וכשלת היום וכשל גם נביא עמך לילה - כסהו כלילה.	דאמר ריש לקיש:												◊ ■ ■
מר זוטרא חסידא, כי מיחייב צורבא מרבנן שמתא - ברישא משמית נפשיה, והדר משמית לדידיה. כי הוה עייל באושפיזיה - שרי ליה לנפשיה והדר שרי ליה לדידיה.	[מר זוטרא חסידא]												○

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רב גידל אמר רב:											◊
תלמיד חכם מגדה לעצמו, ומיפר לעצמו.	רב פפא:											◊
תיתי לי דלא שמיתי צורבא מרבנן מעולם. אלא, כי קא מיחייב צורבא מרבנן שמתא היכי עביד? - כי הא, דבמערבא מימנו אנגידא דצורבא מרבנן ולא מימנו אשמתא.	מאי שמתא?											^
שם מיתה	רב:											!
שמה היה	שמואל:											!
ומהניא ביה כי טיחיא בתנורא.												■
ופליגא דריש לקיש.												■
כשם שנכנסת במאתים וארבעים ושמונה איברים כך כשהיא יוצאה - יוצאה ממאתים וארבעים ושמונה איברים. כשהיא נכנסת - דכתיב (יהושע ו') והיתה העיר חרם, חרם בגימטריא מאתים וארבעים ושמונה הו'. כשהיא יוצאה - דכתיב (חבקוק ג') ברגז רחם תזכור רחם בגימטריא הכי הו'.	דאמר ריש לקיש:											■
רב יוסף: שדי שמתא אגנובתא דכלבא - ואיהי דידה עבדה.	[רב יוסף]											○
דההוא כלבא דהוה אכיל מסאני דרבנן, ולא הוה קא ידעי מנו. ושמתו ליה. איתלי ביה נורא בגנובתיה, ואכלתיה.												○
ההוא אלמא דהוה קא מצער ליה לההוא צורבא מרבנן, אתא לקמיה דרב יוסף. אמר ליה: זיל שמתיה. - אמר ליה: מסתפינא מיניה. - אמר ליה: שקילי פתיחא עליה. - כל שכן דמסתפינא מיניה.												○
אמר ליה שקליה אחתיה בכדא, ואחתיה בי קברי, וקרי ביה אלפא שפורי בארבעין יומין.	[רב יוסף]											○
אזיל עביד הכי. פקע כדא, ומית אלמא.												○
מאי שפורי?												^
שנפרעין ממנו.												!
מאי תברא?												^
תברי בתי רמי.	רב יצחק בריה דרב יהודה:											!
כל מקום שנתנו חכמים עיניהם - או מיתה או עוני.	דתניא, אמר רבן שמעון בן גמליאל:											■
והנזיר והמצורע מטומאתו לטהרתו.												■
בשלא היה להם פנאי, או דלמא אף בשהיה להם פנאי?	בעא מיניה רבי ירמיה מרבבי זירא:											^
כל אלו שאמרו מותרין לגלח במועד - בשלא היה להם פנאי, אבל היה להם פנאי - אסורים. נזיר ומצורע, אף על פי שהיה להם פנאי - מותרים, שלא יהו קרבנותיהן.	אמר ליה: [רבי זירא] תנינא:											!
הכהן והאבל מותרין בגילוח.	תנא:											■
האי אבל היכי דמי?												^
אילימא שחל שמיני שלו בערב הרגל												!
איבעי ליה לגלוחי בערב הרגל												¿
אלא שחל שמיני שלו להיות בשבת ערב הרגל												!
איבעי ליה לגלוחי ערב שבת												¿
הלכה כאבא שאול, ומודים חכמים לאבא שאול בשחל שמיני שלו להיות בשבת ערב הרגל, שמוטר לגלח בערב שבת	דאמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא:											¿
לא צריכא, שחל שביעי שלו להיות בשבת ערב הרגל.												!
כאבא שאול	תנא ברא סבר לה:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	מקצת היום ככולו, ויום שביעי עולה לו לכאן ולכאן.	דאמר: [אבא שאול]							◆	■	!	◊	יז:
	וכיון דשבת הוי - אנוס הוא.												יז:
	כרבנן	תנא דידן סבר לה:							◆	■	!	◊	יז:
	לא אמרין מקצת היום ככולו, ואכתי לא שלים אבילות דשבעה.	דאמר: [רבנן]							◆	■	!	◊	יז:
	האי כהן היכי דמי?										^	◊	יז:
	אילימא דשלים משמרתו ערב הרגל										!		יז:
	איבעי ליה לגלוחי ערב הרגל										⚡		יז:
	לא צריכא, דשלים משמרתו ברגל.										!	◊	יז:
	בשלשה פרקים בשנה היו כל המשמרות שוות באימורי הרגלים ובחילוק לחם הפנים.	תנא דידן סבר: כיון דתנן:							◆	■	!	◊	יז:
	כמאן דלא שלים משמרתו ברגל דמי.										!	◊	יז:
	אף על גב דשייך בהנך משמרות - משמרתיה מיהא שלימא ליה.	תנא ברא סבר:							◆	■	!	◊	יז:
	כל אלו שאמרו מותרין לגלח במועד - מותרין לגלח בימי אבלן.	תנו רבנן:										■	◊
	אסורים	והתניא:									⚡	◊	יז:
	כי תניא הכא מותרין - בשתכפוהו אבלין.	רב חסדא אמר רב שילא:									!	◊	יז:
	אי בשתכפוהו אבלין, מאי איריא כל אלו שאמרו? אפילו כולי עלמא נמי										⚡	◊	יז:
	תכפוהו אבלין זה אחר זה, הכביד שערן - מיקל בתער, ומכבס כסותו במים.	דתניא:									⚡		יז:
	בתער ולא במספרים, במים ולא בנתר ולא באהל.	הא אתמר עלה, אמר רב חסדא:									!	◊	יז:
	זאת אומרת: אבל אסור בתכבוסת.	רב חסדא:									■	◊	יז:
	כשם שאמרו אסור לגלח במועד - כך אסור ליטול צפורנים במועד, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]									◆	■	◊
	מתיר.	רבי יוסי:									◆	■	◊
	וכשם שאמרו: אבל אסור לגלח בימי אבלו - כך אסור ליטול צפורנים בימי אבלו, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]									◆	■	◊
	מתיר.	רבי יוסי:									◆	■	◊
	הלכה כרבי יהודה באבל, והלכה כרבי יוסי במועד	עולא:									◆	■	◊
	הלכה כרבי יוסי במועד ובאבל.	שמואל:									◆	■	◊
	הלכה כדברי המיקל באבל.	דאמר שמואל:									■	■	יח:
	פנחס אחוה דמר שמואל, איתרע ליה מילתא, על שמואל למישאל טעמא מיניה. חזנהו לטופרי דהוו נפישין, אמר ליה: אמאי לא שקלת להו? - אמר ליה: אי בדידיה הוה, מי מזולזלת ביה כולי האי? הואי (קהלת י') כשגגה שיצא מלפני השליט, ואיתרע ביה מילתא בשמואל.										○	◊	יח:
	על פנחס אחוה למישאל טעמא מיניה, שקלינהו לטופריה חבטינהו לאפיה, אמר ליה: לית לך ברית כרותה לשפתים?										○		יח:
	מניין שברית כרותה לשפתים - שנאמר (בראשית כ"ב) ויאמר אברהם אל נערו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם ואיסתייעא מלתא דהדור תרווייהו.	דאמר רבי יוחנן:									■	◊	יח:
	סבור מיניה: דיד - אין, דרגל - לא.	[שמואל]									■		יח:
	לא שנא דיד, ולא שנא דרגל.	אמר רב ענן בר תחליפא: לדידי מפרשא לי מיניה דשמואל:									■	◊	יח:
	ובגנוסטרא אסור.	רב חייא בר אשי אמר רב:									■	◊	יח:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אמר רב שמן בר אבא: הוה קאימנא קמיה דרבי יוחנן בי מדרשא בחולו של מועד, ושקלינהו לטופריה בשנייה וזרקיהו.	[רבי יוחנן]											○	◇	יה.	
שמע מינה תלת'												■		יה.	
שמע מינה: מותר ליטול צפרנים בחולו של מועד												■	◇	יה.	
שמע מינה: אין בהן משום מיאוס												■	◇	יה.	
ושמע מינה: מותר לזרקן.												■	◇	יה.	
איני?												⚡		יה.	
שלשה דברים נאמרו בצפרנים: הקוברן - צדיק, שורפן - חסיד, זורקן - רשע. טעמא מאי, שמא תעבור עליהן אשה עוברת ותפיל	והתניא:											⚡	◇	יה.	
אשה בי מדרשא לא שכיחא.												!	◇	יה.	
וכי תימא: זימנין דמיכנשי להו ושדי להו אבראי												⚡		יה.	
כיון דאשתני - אישתני.												!	◇	יה.	
רב יהודה אמר רב: זוג בא מחמתן לפני רבי, ומר זוטרא מתני: זוג בא מחמתן לפני רבי, ובקשו ממנו צפרנים - והתיר להם, ואם בקשו ממנו שפה - התיר להם.	[רבי]												■	◇	יה.
ושמואל אמר: אף בקשו ממנו שפה והתיר להם.	שמואל: [רבי]												■	◇	יה.
שפה מזוית לזוית.	אביטול ספרא משמיה דרב:												■	◇	יה.
ובשפה המעכבת.	רבי אמי:												■	◇	יה.
לדידי כשפה המעכבת דמי לי.	רב נחמן בר יצחק:												■	◇	יה.
פרעה שהיה בימי משה הוא אמה וקנו אמה, ופרמשתקו אמה וורת, לקיים מה שנאמר (דניאל ד') ושפל אנשים יקים עליה.	ואמר אביטול ספרא משמיה דרב:												■	◇	יה.
פרעה שהיה בימי משה אמגושי היה, שנאמר (שמות ז') הנה יצא המימה וגו' ואלו מכבסין במועד, הבא ממדינת הים	ואמר אביטול ספרא משמיה דרב:												■	◇	יה.
מי שאין לו אלא חלוק אחד - מותר לכבסו בחולו של מועד.	רב אסי אמר רבי יוחנן:												■	◇	יה.
אלו מכבסין במועד, הבא ממדינת הים כו'.	מתיב רבי ירמיה:												⚡	◇	יה.
הני - אין, מי שאין לו אלא חלוק אחד - לא													⚡	◇	יה.
אסברה לך, מתניתין - אף על גב דאית ליה תרי ומטנפי.	רבי יעקב לרבי ירמיה:												!	◇	יה.
כלי פשתן מותר לכבסן בחולו של מועד.	שלה רב יצחק בר יעקב בר גיורי משמיה דרבי יוחנן:												■	◇	יה.
מטפחות הידים מטפחות הספרים.	מתיב רבא:												⚡	◇	יה.
הני - אין, כלי פשתן - לא													⚡	◇	יה:
מתניתין אפילו דשאר מיני.	אמר ליה אביי:												!	◇	יה.
לדידי חזי לי ימה של טבריה, דמפקי לה משיכלי דמני כיתנא בחולא דמועדא.	בר הידיא:												■	◇	יה.
מאן לימא לן דברצון חכמים עבדי? דלמא שלא ברצון חכמים עבדי.	מתקיף לה אביי:												⚡	◇	יה.
ואלו כותבין במועד: קדושי נשים, וגטין, ושוברין, דייתיקי, מתנה, ופרוובולין, איגרות שום, ואיגרות מזון, שטרי חליצה, ומיאונים, ושטרי בירורין, גזרות בית דין, ואיגרות של רשות.													■	◇	יה:
מותר לארס אשה בחולו של מועד, שמא יקדמנו אחר.	שמואל:												■	◇	יה:

<p>statement- מימרא ■ challenge- קושיא ⚡ question- שאלה ^ answer- תירוץ ! proof- ראיה ■</p>	<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>
<p>■ מקרא-key</p>	

מועד קטן-ואלו מגלחין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																				
מימרא	מאן דאמר																					
לימא מסייע ליה:											■		יה:									
ואלו כותבין במועד: קדושי נשים.	[תנן]										■	■	◊	יה:								
מאי לאו שטרי קדושין ממש?												■		יה:								
לא, שטרי פסיקתא, וכדרב גידל אמר רב.											⚡			יה:								
כמה אתה נותן לבגד - כך וכך, כמה אתה נותן לבתך - כך וכך. עמדו וקדשו - קנו. הן הן הדברים הנקנין באמירה.	דאמר רב גידל אמר רב:											⚡	◊	יה:								
לימא מסייע ליה:												■		יה:								
אין נושאין נשים במועד, לא בתולות ולא אלמנות, ולא מיבמין, מפני ששמחה היא לו.	[תנן]											■	■	◊	יה:							
הא לארס - שר?													■		יה:							
לא מיבעיא קאמר' לא מיבעיא לארס - דלא קעביד מצוה, אלא אפילו לישא נמי, דקא עביד מצוה - אסור.													⚡	◊	יה:							
מארסין אבל לא כונסין, ואין עושין סעודת אירוסין, ולא מיבמין, מפני ששמחה היא לו.	תא שמע, דתנא דבי שמואל:												■	■	◊	יה:						
שמע מינה.														■		יה:						
ומי אמר שמואל שמא יקדמנו אחר?														⚡		יה:						
בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת: בת פלוני לפלוני, שדה פלוני לפלוני.	והאמר רב יהודה אמר שמואל:													⚡	◊	יה:						
אלא: שמא יקדמנו אחר ברחמים.															■	◊	יה:					
כי הא דרבא שמעיה להווא גברא דבעי רחמי ואמר: תזדמן לי פלניתא. - אמר ליה: לא תיבעי רחמי הכי. אי חזיא לך - לא אזלא מינך, ואי לא - כפרת בה'. בתר הכי שמעיה דקאמר: או איהו לימות מקמה או איהו תמות מקמיה. אמר ליה: לאו אמנא לך לא תיבעי עלה דמילתא?	[רבא]														○		יה:					
מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים מה' אשה לאיש.	הכי אמר רב משום רבי ראובן בן אצטרובילי:														■	○	◊	יה:				
מן התורה - דכתיב (בראשית כ"ד) ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר															■	○		יה:				
מן הנביאים - דכתיב (שופטים י"ד) ואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא.															■	○		יה:				
מן הכתובים - דכתיב (משלי י"ט) בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת.															■	○		יה:				
אין אדם נחשד בדבר אלא אם כן עשאו, ואם לא עשה כולו - עשה מקצתו, ואם לא עשה מקצתו - הרהר בלבו לעשותו, ואם לא הרהר בלבו לעשותו - ראה אחרים שעשו, ושמה.	ואמר רב משום רבי ראובן בן אצטרובילי, - ואמרי לה במתניתא תנא, אמר רבי ראובן בן אצטרובילי:															■		◊	יה:			
(מלכים ב' י"ז) ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על ה' אלהיהם	מתלב רבי יעקב:															■	⚡	◊	יה:			
התם להכעיס הוא דעבוד.																	!	◊	יה:			
(תהלים ק"ו) ויקנאו למשה במחנה לאהרן קדוש ה'	תא שמע:																■	⚡	◊	יה:		
מלמד שכל אחד קינא לאשתו ממש.	רב שמואל בר יצחק:																■	⚡		יה:		
התם משום שנאה הוא דעבוד.																		!	◊	יה:		
יהא חלקי עם מי שחושדין אותו בדבר ואין בו.	תא שמע, אמר רבי יוסי:																	■	⚡	◊	יה:	
לדידי חשדון ולא הוה בן	ואמר רב פפא:																	■	⚡	◊	יה:	
לא קשיא' הא - בקלא דפסיק, הא - בקלא דלא פסיק.																			!	◊	יה:	
וקלא דלא פסיק עד כמה?																			^	◊	יה:	
אמרה לי אם: דומי דמתא יומא ופלא.	אביי:																			!	◊	יה:

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ♪
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

חולקים-disputants ♦
נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊
מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
מעשה-story O

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
והני מילי - דלא פסק ביני ביני, אבל פסק ביני ביני - לית לן בה.		■										◊	יה:
וכי פסק ביני ביני - לא אמרן אלא דלא פסק מחמת יראה, אבל פסק מחמת יראה - לא.		■											יה:
ולא אמרן אלא דלא הדר נבט, אבל הדר נבט - לא.			■										יה:
ולא אמרן אלא דלית ליה אויבים, אבל אית ליה אויבים - אויבים הוא דאפקוה לקלא.			■										יה:
אין כותבין שטרי חוב במועד. ואם אינו מאמינו, או שאין לו מה יאכל - הרי זה יכתוב.												■	מ:
אין כותבין ספרים תפילין ומזוזות במועד, ואין מגיהין אות אחת אפילו בספר עזרא.	[ת"ק]											♦	יה:
כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו, וטווה על יריכו תכלת לציציתו.	רבי יהודה:											♦	יה:
כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו, וטווה על יריכו תכלת לציציתו, ולאחרים בטובה, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											♦	ג. י.ט:
מערים ומוכר את שלו, וחוזר וכותב לעצמו.	רבי יהודה:											♦	י.ט:
כותב ומוכר כדרכו כדי פרנסתו.	רבי יוסי:											♦	י.ט:
הלכה, כותב ומוכר כדרכו כדי פרנסתו.	אורי ליה רב לרב חננאל, ואמרי לה רבה בר בר חנה לרב חננאל:											■	י.ט:
וטווה על יריכו תכלת												■	< י.ט:
טווה אדם על יריכו תכלת לציציתו, אבל לא באבן, דברי רבי אליעזר.	תנו רבנן: [רבי אליעזר]											♦	י.ט:
אף באבן.	חכמים:											♦	י.ט:
באבן, אבל לא בפלך.	רבי יהודה אומר משמו: [רבי אליעזר]											♦	י.ט:
בין באבן בין בפלך.	חכמים:											♦	י.ט:
הלכה, בין באבן בין בפלך. והלכה: כותב כדרכו ומוכר כדי פרנסתו.	רב יהודה אמר שמואל, וכן אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:											■	י.ט:
הקובר את מתו שלשה ימים קודם לרגל - בטלה הימנו גזרת שבעה, שמונה - בטלו הימנו גזרת שלשים. מפני שאמרו: שבת עולה ואינה מפסקת. רגלים - מפסיקין ואינן עולין.	[ת"ק]											♦	מ:
משחרב בית המקדש עצרת כשבת.	רבי אליעזר											♦	י.ט:
ראש השנה ויום הכפורים כרגלים.	רבן גמליאל:											♦	י.ט:
לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא: עצרת - כרגלים, ראש השנה ויום הכפורים - כשבת.	חכמים:											♦	י.ט:
גזרת - בטלו, ימים - לא בטלו.	רב:											♦	י.ט:
גזרת - בטלו, ימים - לא בטלו.	וכן אמר רב הונא:											♦	י.ט:
אפילו ימים נמי בטלו.	רב ששת:											♦	י.ט:
מאי טעמא ימים לא בטלו?												^	י.ט:
שאם לא גילח ערב הרגל - אסור לגלח אחר הרגל.												!	י.ט:
הקובר את מתו שלשה ימים קודם לרגל - בטלה הימנו גזרת שבעה, שמונה ימים קודם לרגל - בטלה הימנו גזרת שלשים. ומגלח ערב הרגל, אם לא גילח ערב הרגל - אסור לגלח אחר הרגל.	והתניא: [ת"ק]											♦	י.ט:
מתר לגלח אחר הרגל. שכשם שמצות שלשה מבטלת גזרת שבעה - כך מצות שבעה מבטלת גזרת שלשים.	אבא שאול:											♦	י.ט:
שבעה? והאנן שמונה תנן												♫	י.ט:
מקצת היום ככולו, ויום שביעי עולה לו לכאן ולכאן.	קסבר אבא שאול:											!	י.ט:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
	הלכה כאבא שאול.	רב חסדא אמר רבינא בר שילא:											◊	יט:	
	כשחל שמיני שלו להיות בשבת ערב הרגל, שמותר לגלח בערב שבת.	ומודים חכמים לאבא שאול:											◊	יט:	
	כמאן אזלא הא דאמר רב עמרם אמר רב:												^	יט:	
	אבל, כיון שעמדו מנחמין מאצלו - מותר ברחיצה.	[רב עמרם אמר רב]											^	יט:	
	כמאן - כאבא שאול.												!	יט:	
	הלכה כאבא שאול ביום שבעה, ומודים חכמים לאבא שאול ביום שלשים, דאמרינן: מקצת היום ככולו.	אביי:											◆	יט:	
	הלכה כאבא שאול ביום שלשים, ואין הלכה כאבא שאול ביום שבעה.	רבא:											◆	יט:	
	הלכה כאבא שאול בזו ובזו.	נהרדעי:											◆	יט:	
	הלכה כדברי המיקל באבל.	דאמר שמואל:											■	יט:	
	שלשים יום מנלן?													◊	יט:
	יליף פרע פרע מנזיר: כתיב הכא (ויקרא י') ראשיכם אל תפרעו וכתוב התם (במדבר ו') גדל פרע שער ראשו, מה להלן שלשים - אף כאן שלשים.													!	יט:
	והתם מנלן?													^	יט:
	סתם נזירות שלשים יום. מאי טעמא - אמר קרא (במדבר ו') קדש יהיה. יהיה בגימטריא תלתין הוו.	רב מתנה:												!	יט:
	הכל מודין כשחל שלישי שלו להיות ערב הרגל שאסור ברחיצה עד הערב.	רב הונא בריה דרב יהושע:												■	יט:
	הלכה כרב הונא בריה דרב יהושע.	רב נחמיה בריה דרב יהושע: אשכחתינהו לרב פפי ולרב פפא דיתבי וקאמרי:												■	יט:
	הכל מודים שאם חל שלישי שלו להיות ערב הרגל - שאסור ברחיצה עד הערב.	איכא דאמרי, אמר רב נחמיה בריה דרב יוסף: אשכחתינהו לרב פפי ולרב פפא ולרב הונא בריה דרב יהושע דיתבי וקאמרי:												■	יט: